

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XX.Quanti intersit, ad Dei voluntatem implendam, sua mortificare
desideria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

securi numquam erunt, numquam compotes sinceræ adversus Deum charitatis, in cuius gratiam, quidquid terram sapit ac terrena desideria, ex animo penitus est evellendum. quod nisi fiat, de omni illâ fctâ virtute & sanctitate fidenter pronuntiabo illud Symmachi: (a) *Acrius bractea fucus est, aut picta nebula.*

a Libro 1. Epist. 26. si rectè observavi.

CAPUT XX.

Quanti referat, ad Dei voluntatem implendam, sua mortificare desideria.

HÆc desideriorum mortificatio summi est momenti: quoniam sine eâ, ut dixi, neque animæ pacem tranquillitatemque obtinere quis poterit, neque suam cum divinâ voluntatem perfectè conformare. præterquam quòd abhorrere deberemus ab re ulla expetenda; cùm, quid nobis expediat, prorsus ignoremus. Fieri enim aliquando potest, ut ipsum illud, quod bono fine, in commodum nostrum & Dei obsequium desideramus, nobis imprimis noxium sit. Soli Deo notum est, quid nobis conveniat: magisque id vult quàm nos ipsi, & solus ipse dare illud potest. Illius itaque nos solius manibus committa-

mittamus; ipsique inuitamur oportet; ejus bonâ voluntate & amore multò latiores, quàm amore proprio, à quo toties decepti sumus. Deus autem fidelis nobis semper fuit, & semper erit: potiusque ipsi nos abominabimur & oderimus, quàm ut Deus, quas condidit, creaturas aversetur. Dare mihi velim eum hominem ex omni hominum numero, qui maximè seipsum dilexerit, oprimeque sibi voluerit, neminem tamen reperiemus, qui in sui gratiam fecerit, quod pro nobis & salute nostrâ fecit tulitque Deus, Cujus rei causâ est, quòd commodi utilitatisque nostræ minùs quàm ipse studiosi sumus. Ex alterâ etiam parte ignoramus, quid nobis profit, neque ad id consequendum facultatis satis habemus: quorum contrâ utrumque in Deo reperitur. Quare decet, ut curas omnes sollicitudinemque abjiciamus, amorem proprium omnibus viribus suis exspolietur, desideriaque nostra circumcidamus.

Quod solum licèt sufficiat ad nos per-movendos, ut æternum silentium omnibus cordis nostri appetitionibus imponamus, semelque ac simul, destinatione eternâ, voluntatem nostram severè constringamus, dili-

diligenterque obſignemus, ne deinceps extra ſeipſam nullatenus abeat, inque creaturum rerum deſideria effundatur: maximo-
perè tamen huic conducet rei, quam expe-
rimus, & noſtram ipſorum, nihil meren-
tium, ſummam vilitatem, ipſiusque adeò
deſiderii certiffimum detrimentum ſeriò
attenteque conſiderare, quoniam ex una
parte res vitæ huius tam cōtemptæ ſunt &
viles, immo nihil, ut verè ideò ſolū oculos
illis adjicere dedignari deberemus: ex al-
tera verò ipſi nos tam abjecti & mali, adeo-
que propter peccata noſtra beneficio omni
indigni ſumus, ut, etiamſi res iſtæ magnæ
in ſeipſis forent, ipſas nihilominus deſi-
derare, præſumere nullo modo oporteret:
ſed contrà exiſtimare, nihil toto orbe ab-
ſurdius eſſe poſſe, quàm ut res uſque adeò
vilis, per ſummam impudentiam, ad hono-
rem, oblectationem, aut aliud quidquam
audeat aſpirare. Tamenſi verò & quæ ex-
petimus, & nos ipſi revera magni eſſemus,
adhuc tamen tantū eſt illud, quod deſide-
ria noſtra comitatur, diſpendium; ut vel eo
ſolū ne uni quidem illorum indulgere &
conſentire debeamus: malum etenim dam-
numque quod nobis inferunt ſaſtidium
quod creant, curæque, moleſtiæ, formidi-
nes,

nes, & tormenta, quibus nos excruciant, cum omnium Mundi regnorum possessione comparari non merentur. Id quod etiam in desideriis rerum sanctarum & spiritualium, uti solitudinis, orationis prolixioris, ipsoque adeò pro Deo ipsiusque gloria patiendi desiderio videre licet. Nam si nimia sint, atque ex amore proprio inordinato procedant; anxietates, angustias, tristitiam & inquietudinem excitare solent, pacem animæ disturbando: eamque ob causam Sancti & Spirituales viri, ea ipsa moderanda, & cum divina voluntate conformanda esse admonent. Iam verò si ipsarum rerum adeò sanctarum cupiditates tantopere nocere possunt: quantum rerum de seipsis maximè noxiarum, uti temporalium & caducarum, desideria obfutura credimus?

Plurimum sanè ad hoc consequendum expedit, rerum cognitionem habere non conformem apprehensioni iudicioque depravato mortalium, sed secundum ipsam veritatem, & doctrinam legemque Evangelicam: earumdem substantiam penetrando, certoque nobis persuadendo, honorem, voluptates, & divitias minimè esse id quod videntur; non esse vera bona, uti stultus

tus

tus Mundus prædicat, verum merissimam vanitatem, & inane Nihil. Ac licet boni quoque nomen titulumque ipsis tribuamus, mala tamen potius dici merentur, ob ingentia, quæ ab iis accipimus, detrimenta: malos enim nos faciunt, iudicium adimunt, in virtutis via impediunt, peccatis occasionem præbent, inque incommoda & miseras vitæ hujus præcipitant: quod nec ipsi Gentiles ignorare potuerunt. Ecquis igitur, hæc vera esse sentiens, fucata ista bona desiderare poterit? aut si adhuc desideret, non video equidem, quæ inconstantia dementiaque major queat excogitari. Nam si omnia illa, pulvis ejus iudicio sunt & vanitas; quæ esse stultitia manifestior potest, quam ut quis propter terræ pauxillum, sine ulla spe alicujus emolumenti, se affligat, cruciet, fatigetur? aut de eo, quod in rerum natura non extet, uti fictitiâ Chimæra, multum sollicitæque laboret? Quod si in malorum illa classe reputamus, resque, uti verè sunt, venenosas atque pestilentes: quâ tandem ratione, qui se ipse amat vivereque exoptat, veneno & aconito (quod etsi exiguum, nocet tamen) pascere ac nutrire se velle poterit?

Si

Si jam consideremus non vilitatem modò rerum harum, qualesque ex natura sua sint, sed cum bonis insuper æternis, quæ ob nimium ad illas affectum amittimus, comparemus; sine dubio etiamsi omnino maximæ essent, momento tamen temporis evanescerent, haud aliter quàm stellæ solent præsentē Sole. Ecquis nisi insipiens, præ nobilissimo thesauro stercoris aliquid cligat? Eodem modo qui Dei gratiam estimat resque æternas, caducas amare desinet. Sanctus Patriarcha noster Ignatius cælum suspiciens, animumque ad Deum attollens cum suspirio dicebat: *Heu! quàm sordet mihi terra, cum cælum aspicio!* (a) Sancto quoque Abbati Silvano, ab oratione redeunti, tam illa apparebant universa, ut, ne ea videre cogeretur, faciem capitis operiret, diceretque: *Quid necesse est videre lumen istud temporale, in quo nihil est utile?* (b)

Huc præterea magnopere conducit practica sui ipsius cognitio, ut perfectè homo intelligat, quòd ex se Nihil sit, hocque ipso Nihili nomine prorsus indignus: quia tantò minor est Nihilo; immo, ut propriè loquar, tantò peior, in quantum & quoties peccat.

a Ribadeneira libr. 1. Vitæ. cap. 2.

b Pelag lib. 3. num. 15.

peccavit. Sicque existimare debet, superbum etiamnum & splendidum nomen esse, si pulvis, lutum, vermis, & sanies appelletur, cum hæc saltem sint aliquid, utrumque quemdam suum habeant & qualemcumque commoditatem. Verum homo per peccata minus est quam nihil, ineptus ad alia omnia, nisi quod merissimum sit venenum, quo se ipse consumit, totumque mundum suis inficit peccatis: ob quæ, nisi influita ejus misericordia obstaret, à Deo in nihilum redigendus esset. Quicumque sincerè & verè ita de seipso, uti par est, sentire didicerit, non tantum ab omni honoris cupiditate remotus erit, verum etiam, si rem tam abjectam coli ac honorari videat, longè omnium, quæ fieri possunt, iniquissimum id esse maximeque rationi adversum, judicabit. Idem censebit de rebus jucundis sibi que commodis: nempe, eas sibi non deberi, amplas nimis esse universas & honorificas, sibi que superfluas, utpote ob peccata sua aliud non promerenti, quam supplicia iis ipsis, quæ mali apud inferos dæmones perferunt, graviora. Idem ille haudquaquam sibi satisfaciet, si nihil penitus in hoc orbe desideret, sed existimando id quod est verissimū, indeco-

decorum scilicet, & contra omnem rationem esse, ut quæ res alia omnia meretur, ea honoretur beneque habeatur; honores commoditatesque subterfugiet & aspernabitur, quæque illis contraria sunt, hoc est omnimodam sui humiliationem & incommoditatem studiosè consecretabitur: adeoque sibi ipsi perpetuò eliget quæ deteriora sunt ac ignobiliora, & in rebus honorificis ac jucundis, quas declinare non potest, perinde se geret, uti ad eas necessitate coactus: quæque ex earum possessione haberi solent delectationes, ab eis omninò abstinebit. Ex hac enim desideriorum abnegatione insignis sequetur indifferentia ad omnia ea, quæ vult Deus, & gustus interioris absolutissima mortificatio: nam qui rem absentem non desiderat, ex eadem præsentem nullam admodum singularem capit voluptatem.

Hæc sui ipsius alienatio, desideriorumque & gustuum omnium integra mortificatio, non solum in rebus ex se malis, aut indifferentibus, quales sunt vita & mors, sanitas & ægritudo, dolor & voluptas, honor & humiliatio, paupertas & opes, scientia & inscientia, locum habere exerceriq; debet: verum pateat quoque oportet, seque porrigat ad

K

res

res sanctas & spirituales, relegando ab illo
amorem proprium, sub sanctitatis velo,
facile se abscondentem, veluti sub conso-
lationibus deliciisq[ue] spiritualibus, devo-
tione & lacrymis: quas non decet æstimare
aut appetere, nisi solum ut Deo placeamus.
Immo perfectæ cumulataq[ue] virtutis ho-
mines pudore suffunduntur, quoties istius-
modi solatiis, quæ Incipientium sciunt
esse propria, perfunduntur: uva siquidem
aut pomum, quæ puerum aliquem oble-
ctant, sæpe viro parum grata accidunt; &
vita præsens non deliciarum est tempus
ac quies, sed laboris & dolorum. Virtus
enim vera charitasq[ue], in suauitate ista, de-
lectationibusq[ue] & lacrimis, quæ amorem
proprium frequenter habent auctorem, si-
ta non est; quoniam iis se rebus indignum
quisque debet æstimare, & propter eas hu-
miliare: tum quòd hæc talia solatia multis
supra meritum communicentur; tum quòd
Deus secum agat, uti cum tenero adhuc in
virtutibus & infante. his item consolatio-
nibus eum solum in finem uti debet, ob
quem Deus illas indulsit, ut scilicet tantò
expeditius alacriusq[ue] progrediatur. Ape-
rit quippe hac ratione benignitas Numinis
& æquat asperiores viam, hominemq[ue]
parat

parat ei tempori, quo solatiis istiusmodi carebit, ne languescat animumque despondeat; sed Deo suis sumptibus servire, & absq; hoc genus mercede, ejusdē voluntatem implere consuecat. Et verò quò quis se longius ab his rebus omnibus sejunget, easque minùs æstimabit, hòc facilius cum Deo conjungetur: cui apprimè se probat, internas spiritualesque delicias deferendo, quæ ipsæ quoque gravibus periculis expositæ sunt, si ab iis, non secundum Dei voluntatem, impelli nos duci que permittamus.

Aptissimum ad hanc, de qua agimus, mortificationem exemplum narrat religiosissimus devotissimusque Scriptor, Ioānes Thaulerus, in hunc modum: Deus, inquit, *cuidam Amico suo revelabat per internam illuminationē omnes Scripturæ sacra sensus: edocebatq; quomodo viverent eo tempore homines, & ut aliquorum opera coram hominibus grandia apparerent, quæ coram Deo nulla erant; aliquorū verò quæ pro nihilo ducebantur opera, magna apud Deum essent. Sed & alia mira Deus omnipotens interdum illi aperiebat. Ceterum is rogabat Dominum, dicens: O benignissime Deus, ego nec hæc, nec illa volo: aufer, obsecro, illa à me, quia multum me cruciant.*

Subtraxit itaq; Deus præfata omnia ab illo, & per quinquennium, absque consolatione eum in magnis tentationibus, angustiis, atq; calamitatibus dereliquit. Contigit autem aliquādo, ut vehementer fleret: & cum duo Angeli eū consolari vellent, dixit ad Dominum: O Domine Deus meus, ego nullam consolationem peto: sed abūdè hoc sufficit mihi, ut locum illum, ubi tu ipse habitas, in anima mea custodire possim, ne quid aliud in eum ingrediatur, aut in eo appareat. Post quæ verba, subitò ipsum lux ineffabilis circumfulsit: & Dominus dicens illi, Ego ostendam tibi omne bonū, (a) feliciter eum in Divinitatis suæ abyssum immerisit. (b)

Vel hinc apparet, necessarium esse, ut etiam in bonis desideriis cælestibusque illustrationibus nos abnegemus, neque in illis nos ipsos quæramus: frequenter quippe accidit, ut, quia hæc talia cum amore aliquo proprio augere studemus, industriâ iudicioque nostro præfidentes; Deo se subducendi, & solatia ista imminuendi, ansum præbeamus. Quare decet cum singulari illa humilitate recipiamus, fateamurque nullam nos in ipsis partem habere; & ut si-

ne

a Exodi 33, v. 19. b Ita Blosius Instit. Spirit. Appēdice 1. quæ desumpta ex libris Thauleri, aliorumque Patrum. c. 1. mihi pag. 332. Simile quid narrat Thaul, Dom 5. S. Trinit.

ne sensu delectationis propriæ, aliud nihil nisi solam divinam voluntatem intueamur, in eam penitissimè resignati, omnia ad Deum referendo, voluntatemque & libertatem omnem penitus exuendo; nullibi commoditatem gustumque nostrum venando, verum indignos nos sentiendo, quos vel aspectu, nedum favore & deliciis suis, dignetur Deus.

Illud ipsum in aliis quoque melioribus sanctioribusque desideriis observandum est, uti cum quis diutius orare cupit, plura pati, se-ipsam vincere, omnem amorem proprium, qui etiam his talibus cum aliqua inordinatione permiscetur, mortificando: quia propriam facere voluntatem, non est aptum & conveniens medium ad eidem voluntati renuntiandū, & dedecet rem nos ullam desiderare, nisi quo illam modo desiderari vult Deus, cujus Majestati gratissimum omnium est, semper & ubique desiderare, ut sola ejus divina voluntas impleatur. Quod cum facimus, nullam desideria afferunt inquietudinem, cruciatumve acerbiolem, aut si quem illa secum dolorem trahant, ei permista est ingens dulcedo, maximaque in Dei manus resignatio, hominis totum se

Divinæ Providentiæ permittentis, inque illius gremio & sinu, quasi infantuli ad amantissimæ matris suæ ubera, suavissimè securissimeque quiescentis.

CAPUT XXI.

De intentionis puritate, ad divinæ voluntatis impletionem necessariâ.

POsteaquam se quis ipsum deseruit & reliquit, cunctaque desideria sua missa faciens voluntati propriæ omnimodè renuntiavit, rectissimam jam ingressus est viam, ad omnes actiones suas Creatori suo dedicandas, ejusque sanctissimam ubique voluntatem sincera puraque intèntione adimplendam: quam revera constantes servare nūquam poterit, quem proprius amor vinctum tenet atque impeditū. *Primò* quidem: quia summam experietur difficultatem, in operibus suis propter solam Dei voluntatem exsequendis, qui propriam voluntatem retinet divinæquæ resistit. atque ut demus, unum illum alterūve opus Dei amore facere, mille alia, non solum quæ ex se mala sint supplicioque digna, verum ipsa adeò opera sancta & bona, faciet impulsu amoris proprii, eaque sinistrâ intèntione omnino corrumpet, ita ut pœnam